LANGSTON HUGHES

Álmok

Szorítsd magadhoz álmaid,
Mert ha meghalnak
Élted repülni képtelen madár,
Hátán eltört szárnyak.

Szorítsd magadhoz álmaid,
Mert ha elmennek
Hóba belefagyott
Kopár mező életed.

Kereszt

Az öregem fehér öregember,
Az anyám pedig fekete.
Ha átkoztam fehér faterom,
Átkoznám magam helyette.

Ha átkoztam idős fekete anyám
És kívántam őt a pokolba,
Bánom gonosz vágyamat
És kívánom őt vissza.

Faterom pazar nagy házban ment el.
Édesanyám viskóban.
Vajon hol halok meg én,
Kettejük se fekete, se fehér fia?

Az élet mámor

Lementem a folyóhoz,
a töltésre telepedtem.
A gondolkodás nem ment, hát
ugrottam és elsüllyedtem.

Először üvöltve buktam fel!
Másodszor meg bőgve!
A víz ha fagyos nem lett volna
Most nem látnátok élve.

De mégis – Hideg volt ott a vízben! – Hideg volt!

A földtől tizenhat emelettel
Lifteztem feljebb önmagam.
Édesem jutott eszembe
s azt hittem, levetem magam.

Ott álltam üvöltve!
Ott álltam bőgve!
Ha oly magasan nem állok,
tán leugrom a mélybe.

De mégis – A magasban álltam! – A magasban!

Nos, még mindig itt vagyok,
hát élek tovább, azt hiszem.
Halhattam volna szerelemért –
de élni kaptam életem

Bár hallottál üvölteni,
talán bőgni is láttál,
nagyon letörne, édesem,
ha meghalni látnál.

Az élet mámor! – Mint a bor! – Az élet mámor!

Egy halott baráthoz

Az éjszaka lila-feketéjén át
Ontja még a hold lágy lángját;
S látni halványan az ég vénuszát
Mielőtt a nap felkél.

Még ugyanúgy tűz a napsugár,
Ajtómnál még serken rózsaszál,
De te elmentél.

Kék az ég és vörösbegy dalol;
Szivárványszárnyakon lepke táncol
Bár szívem megszakad.

A tágas földön örömöt nem lelek;
A boldogság nem talál már meg,
Hisz te holt vagy.

GREGUSS Lilla fordítása